

Autorka: Olena Semenjaka

Národní univerzita „Kyjevsko-mohyljanská akademie“

I. Black metal: subkultura nebo kontrakultura? Metodologické základy šetření

Black metal sdílí osud všech značně složitých a mnohostranných jevů, překračujících úzkou žánrovou identitu, a podobně jako Hegelův filozof dokáže „uchopit dobu podle myšlenky“, vždy v předstihu před svou dobou: ať už přijetím či totálním odmítnutím duchovních základů epochy. Oboje si ovšem žádá schopnost nadhledu. Jakožto nezpochybnitelný produkt modernity black metal současně odsuzuje moderní svět k smrti: nikoliv pouze ve vztahu ke křesťanství, ale proto, že jde o velké „proti“ všemu, čemu průměrný člen západní společnosti přikládá hodnotu: od konvenčních představ dobra a krásy až po metafyzickou podstatu samotného Bytí. Jinými slovy je tak black metal už na první pohled ztělesněním aktivně nihilistické fáze v metafyzickém procesu přehodnocení všech hodnot, vyhlášené Friedrichem Nietzsche.

To je také důvod, proč bývá black metal většinou definován čistě apofaticky, tedy tím, co není a co je předmětem jeho negace. První důvod už jsem zmínila: navzdory běžnému

označování black metalu za subkulturu se mi jeví správnější nazvat jej kontrakulturou, jejímž cílem není nic menšího než ukončit celou současnou epochu. Mnoho sociologů s tím určitě nebude souhlasit, protože někteří z nich tvrdí, že rané křesťanství bylo jedinou plně úspěšnou kontrakulturou v evropských dějinách. Křesťanství úspěšně svrhlo hodnoty předchozího období, zatímco přívrženci black metalu – a to jak tvůrci žánru, tak i běžní fanoušci – jsou zcela integrováni do současného společenského systému, podporují jeho kulturní úzus a nezpochybňují ani jeho životně důležité axiomy.

Ve skutečnosti je dnes považováno za něco skutečně podvratného snad jen popírání holocaustu. Jedině tento akt porušuje základní společenskou dohodu; pozorní čtenáři Ernsta Jüngera vědí, že všechno ostatní se vrací zpět do oběhu systému jakožto „projev svobody“. Proto lze black metal klidně považovat i za „pouhou“ subkulturu; tento dojem umocňuje řada neslavných parodií odhalujících infantilitu a primitivní povahu samozvaných „pravých black metalistů,“ kteří se ale nedokáží vyrovnat ani se svými rodiči. Tato pozorování nepochybně nejsou neopodstatněná a v podstatě jsou přijímána i uvnitř samotného hnutí, které si vyvinulo své vlastní způsoby sociální regulace, aby ze svého středu vyloučilo „falešné“ pozéry, lidi posedlé trendy a penězi, kteří se v něm objevili po skandálních událostech v rané historii black metalu.

Ráda bych však zdůraznila, že tento průzkum není sociologický; jinak bych jej musela uzavřít s tím, že black metalová scéna už dávno prošla nenávratným úpadkem a žádná zbožná přání na tom nic nezmění. Nebudu tedy psát o tom, jaký black metal je, ale čím by dle průkopníků hnutí a těch, kdo zůstávají oddáni jeho tradici, být měl. V tomto případě považuji jedinou vhodnou sociologickou metodu: *Verstehende Soziologie* (chápající sociologii) Maxe Webera. Ta se snaží porozumět určitému kulturnímu jevu zevnitř, popisuje ho jeho vlastními termíny a pracuje s pojetím jeho ideálního typu. Tato metoda umožňuje vyhnout se předpojatosti pozitivistického myšlení a legitimně uplatnit heuristické mentální konstrukce odvozené z empirických dat pro lepší analýzu reality. Nejslavnějším příkladem ideálního typu jistě je „protestantská etika“, již Weber použil jako klíč k prozkoumání vzniku a podstaty kapitalismu ve své legendární práci *Protestantská etika a duch kapitalismu*, plodné alternativy k populárním historicky materialistickým interpretacím Karla Marxe. V souladu s tím se náš ideální typ nazývá „black metalové umění“ nebo prostě „black metal“.

Tato metoda je velmi podobná filosoficko-hermeneutickému přístupu vyvinutým Martinem Heideggerem a jeho žákem Hans-Georgem Gadamerem. Gadamer odmítal i samotný termín „metoda“ jakožto přírodovědný pozůstatek v *Geisteswissenschaften* (vědy o člověku). Podle filozofického výkladu Heideggerovy klasické koncepce hermeneutického kruhu („abychom pochopili celek, potřebujeme porozumět jednotlivým dílům a naopak“) není cílem najít cestu ven z kruhu, ale správně do něj vstoupit, neboť tento kruh je naší existencí. Jednoduše řečeno, my („*Dasein*“ jakožto „pobyt ve světě“) vždy chápeme určitý jev tak či onak a tak naší jedinou povinností zůstává ozřejmit naše předpoklady, v Gadamerově terminologii naše „předjímání úplnosti“ (tzv. před-porozumění – pozn. DP). A právě to chci udělat v tomto článku, ačkoli musím připustit, že v některých případech se setkáváme s tak vysokou úrovní sebereflexe demonstrowané umělci black metalu, že se výzkumník bezděčně stává spíše pouhým komentátorem: Vezměte si třeba první DVD *Opus Diaboli*, vydané v květnu roku

2012 švédskou kapelou **Watain** a pocítíte markantní rozdíl mezi interpretací tohoto jevu od zpěváka Watainu E. s těmi, jež se vyskytují ve většině dokumentů o black metalu, v rozhovorech a tématických výzkumech. Velká většina těchto zdrojů bývá velkým zklamáním nebo zcela nedostatečná.

II. Estetika a metafyzika vs. ideologie a politika black metalu. Hlavní směry v hnutí black metalu

Jaký je tedy výchozí bod pro náš výzkum? Už od Aristotela víme, že nejkratší cesta k podstatě věci spočívá v její definici. Ale znovu, existují jen negativní definice black metalu, jež sice zachycují velikost a intenzitu tohoto fenoménu, ale o jeho hlavní myšlenky říkají jen málo. Například ze známých pokusů objasnit podstatu black metalu typu „nejedná se jen další hudební žánr“, „nejde jen o hudbu“, nebo „není to jen zábava/byznys“ jeho epochální a kontrakulturní význam příliš rozeznat nelze. Další široká rozpoznávací negativní definice v důsledku nihilistické orientace black metalu říká, že je antireligiózní, především protikřesťanský, antisociální, misantropický, rouhavý a tak dále.

Podobně i veškeré intelektuální úsilí vyjádřit, co black metal je, spíše než co není, končí odvoláváním se na určité spektrum nálad a emocí, označované jako „temné“ a „melancholické,“ někdy pak na jisté vysoce metaforické koncepty typu „zlo“, „ošklivost“, „válka“ nebo na estetiku black metalu, známou spíše pod dobře zavedenou frází „black metalové umění“. Tento výraz ale jen vyvolává další otázky, protože black metal lze popsat jako *l'art pour l'art* jedině pod podmínkou, že tím máme na mysli něco jako „vysoké umění,“ s explicitně okultistickými konotacemi, což je ovšem naprostým opakem tohoto přístupu. Pokud ale toto odmítneme, zabředneme do nekonečných debat o základních principech black metalové ideologie, jež se pak většinou soustřeďují na satanismus.

Podle toho, co je považováno za předmět negace nebo nepřítel, proti němuž je vedena válka („Black Metal ist Krieg“), existují uvnitř širšího hnutí black metalu různé ideologické trendy, jejichž třenice pravidelně způsobují ostré neshody mezi členy: **radikální nihilismus** a ateismus přítomný za satanistickými představami se někdy překrývá i s laveyovským sociálním darwinismem; **okultistická linie** je zase často spojována se stezkou levé ruky; **teistický satanismus** (náboženství kolem entity Deus/Diabolus Absconditus), jenž hraničí s gnosticismem na jedné straně a archaickými pohanskými kulty, které zase mohou být spojovány s „árijským luciferianismem“ na straně druhé; různé druhy **rodnověří**, od panteismu až po védské hymny, rozvíjené především v žánrech jako folk black metal nebo viking black metal. existuje dokonce i křesťanský „unblack“ metal, nemluvě pak o různých inovativních a na vlastní „filosofii“ založených black metalových kapelách. Samozřejmě se můžeme oprávněně ptát, jaký směr je pro hnutí reprezentativnější nebo naopak zcela nevhodný, protože zasahuje už příliš daleko za hranice ideálního typu.

Jiný způsob, jak vyplnit mezery mezi apofatickými definicemi, spočívá ve zdůraznění mystického nebo dokonce náboženského pocitu, typického pro black metalový *Weltanschauung* (světonázor) – jeho zvláštní „duch“. Odkaz na **teofanickou** zkušenost, z níž následně vyrůstá racionální vysvětlení, můžeme nalézt mimo jiné v rozhovoru s francouzskou

black metalovou kapelou Deathspell Omega:

„Někteří z nás si prošli náboženskou výchovou a prožili tedy prvotní fázi celkového popření, zatímco jiní byli vychováni v duchu racionality. Nakonec jsme ale všichni zažili drtivou teofanii (zjevení boha), což lze pomocí rozumových termínů vysvětlit jen velmi těžko. Existují samozřejmě různé kulturní argumenty: každý, kdo si prošel dlouhým univerzitním studiem, dostal do rukou klíče k poznání – a to navzdory skutečnosti, že z většiny univerzit v západním světě jsou dnes pevnosti humanitárního rovnostářství – my se ale rozhodli, že tyto klíče nebudeme ignorovat: na rozdíl od většiny lidí v západním světě, kteří raději zůstávají v souladu se současným *Zeitgeist*.“ 1]

Takovéto čistě fenomenologické popisy black metalu by mohly vést až k rozpuštění hranic žánru, přesto cítíme, že black metal má své pozitivní jádro, jež ho striktně odlišuje od okolních žánrů a to lze zformulovat velmi jednoduše. A tak zatímco jenom scéna národně socialistického black metalu (NSBM) a její vzácnější levicové obdoby rudého anarchistického black metalu (RABM) se vyznačují přímou politickou angažovaností, black metal coby kontrakulturní hnutí s velkými ambicemi, ale pevně strážnými hranicemi, je politickým *par excellence*, politickým ve smyslu **Carla Schmitta** – tj. rozlišování mezi přítelem a nepřítelem. Jde o nejvyšší stupeň, na němž dochází k určování „naší“ a „cizí“ skupiny. Tento vysoce selektivní přístup k potenciálnímu členství v komunitě black metalu je samozřejmě spíše implicitní než explicitní a v jakékoliv autenticky estetické formaci má umělecký projev přednost a panuje zde nechuť ke všem strnulým ideologickým klišé, ať už politickým či jiným.

Přestože tedy významné ukrajinské black metalové skupiny jako Nokturnal Mortum, Kroda, Drukth nebo Hate Forest, jež dnes tvoří jednu z nejuznávanějších NSBM scén na světě, ne-li tu úplně „top“, mohou samy sebe prezentovat veřejnosti jako vlastenci či obránci zachování tradičního dědictví pomocí kultury black metalu, (jiná velmi vážená ukrajinská *one-man* kapela Lutomysl byla v nedávném rozhovoru Pavlem „Lutomyslem“ Šiškovským, který závidí lidem, „jejichž jediným problémem je přítomnost Židů nebo černochoů“, popsána jako NEO-NSDSBM) 2] jen stěží u nich lze mluvit o omezování svých uměleckých vyjádření, aby naplnily ideologická kritéria. Uznání po celém světě si získaly především díky svým mistrovským hudebním dílům.

V užším slova smyslu black metal představuje totální válku proti modernímu světu a nemůže tak být oddělen od politických konotací, ačkoli většina zločinů v rané historii black metalu byla spáchána z osobních, ne politických důvodů. 3] Lze tak nalézt levicové i pravicové tendence v raném black metalovém hnutí, ztělesněné na jedné satanistou Øysteinem Aarsethem „Euronymous“ z Mayhem, který sympatizoval s levicovým extremismem, a na druhé Vargem Vikernesem z Burzum, znalcem starodávného náboženství, přívržence pohanství a uznávané postavy krajně pravicových kruhů. (Ovlivnili ho mj. Knut Hamsun, Oswald Spengler a Julius Evola). Varg se distancoval od satanismu a celé black metalové scény poté, co nově příchozí začali využívat originální myšlenky a estetiku průkopníků žánru

pouze pro jejich schopnost šokovat nebo ke komerčním účelům. Při pohledu zpět není divu, že Euronymous byl Vikernesem zabit právě v roce 1993, který je zároveň považován za „začátek konce“, po němž následuje rozpad a komercializace scény (píseň od Nargaroth „The Day Burzum Killed Mayhem“). Na druhou stranu si nemyslím, že mezi těmito dvěma pozicemi existuje natolik těžký konflikt, aby nebyla možná integrace obou principů na vyšší metafyzické úrovni.

Opravdu je tedy možné postavit se modernímu světu a jeho symbolické inkarnaci v podobě křesťanství jak „zleva“, tak i „zprava“. Ačkoli emancipace, nihilismus, antiklerikalismus (vzpomeňme na slavné vypalování norských kostelů) apod. většinou bývají spojovány s levicí, tak ani black metalové skupiny vyznávající stezku levé ruky (např. polská black metalová kapela Behemoth) nemusí nutně zastávat politické pozice levice, klasické nebo kulturně marxistické. Často je pravdou spíše opak nebo jdou úplně nad rámec běžné politiky. Tato ambivalence je viditelná i na estetické úrovni: „pravicové“ symboly říše, krále, boha atd. nejsou méně populární než „levicové“ představy vydědectví, prázdnoty, vzpoury a tak dále.

Benjamin Noys se zabýval otázkou politiky v black metalovém hnutí a ne náhodou použil jako případovou studii rozhovor se Sale Faminem z francouzské black metalové kapely Peste Noire. 4] Famine věří, že levicový black metal je *contradictio in adjecto* a zdůrazňuje chthonický a v důsledku toho i nacionalistický charakter black metalu oslavujícího „temnou evropskou minulost“. Famine popisuje syntézu obou principů velmi jasně:

„Black metal je hudební vzpomínkou na naše krvelačné předky. Je skloubením tradice a odvěkého rasového dědictví s fanatismem, hněvem a prudkostí mládí, které se nyní vytratily.“ 5]

Stejně popisuje Famine i svůj nacionalismus: jako v zásadě podvojný a to „časový“ a „duchovní“. Jeho nacionalismus je definován s tím, že časově je občanem Francie („středověkým“ a „venkovským“) a duchovně Pekla („Sieg Hell!“). 6] Noys právem zdůrazňuje paralelu důrazu na chthonický aspekt black metalu s telurickým (vztahujícím se k zemi) ukotvením Schmittova **Partyzána**. A konečně je naprosto správné také hledání kořenů dvojsmyslnosti ve filosofii Friedricha Nietzscheho: Největší evropský nihilista byl současně i největší elitář, aristokrat, individualista i tradicionalista, jenž vyhlížel začátek nového zlatého věku. Proto také Nietzsche označil sebe sama za „prvního dokonalého evropského nihilistu, protože si prožil celý nihilismus až do konce a nechal ho za sebou, mimo sebe,“ 7] čímž se zároveň stal také prvním evropským anti-nihilistou.

Mimo to byl Nietzsche velký estét a stylista, jemuž se mu podařilo vymazat hranici mezi formou a obsahem tím, že učinil i naoko nepodstatné detaily ideologicky relevantní a důležité. To také vysvětluje důvody, proč výraz „black metalové umění“ znamená něco nesrovnatelně hlubšího než například „black metalová ideologie“ nebo „black metalová politika“ a má potenciál dosáhnout až metafyzické úrovně. V tomto bodě musíme zmínit

konzervativní revoluci – další složitý kulturní fenomén, který s black metalem má leccos společného.

III. Velká invokace: Konzervativní revoluce coby cesta, jak přivést zpátky na svět bohy

Hnutí **konzervativní revoluce** a black metal si jsou podobné nejméně ze dvou důvodů. Za prvé obě mají kontra-kulturní hodnotu. Jediný rozdíl spočívá v tom, že to, co si v kontextu black metalu žádá další rekonstrukci, patřilo k explicitním cílům konzervativně-revoluční teorie, jak lze ostatně odvodit už z jejího názvu. Konzervativní revoluce bylo široké ideokratické hnutí v Německu meziválečného období 20. století. Bylo také známé pod jménem „třetí pozice“ či „třetí cesta“, protože ho nebylo možné klasifikovat jakožto ideologickou pravici nebo levicí. Někteří z jeho hlavních hráčů již byli zmíněni: Arthur Moeller van den Bruck, Oswald Spengler, Edgar Julius Jung, Carl Schmitt, Ernst a Friedrich Georg Jüngerovi, Julius Evola, Ernst Niekisch, Martin Heidegger, Armin Mohler a další. Celkový cíl konzervativně-revolučního hnutí zformuloval Hugo von Hofmannsthal v roce 1927 jako součást své legendární řeči k mnichovským studentům. Tvrdil, že konzervativní revoluce je fenomén nemající doposud v evropských dějinách obdoby. Konzervativní revoluce se prý snažila zvrátit nejen období osvícenství, ale také renesanci i reformaci. Jinými slovy, jejím cílem bylo vybudovat nový středověk.

Tato nutnost vzpoury proti směřování dějin byla vyhlášena v díle Julia Evoly *Vzpouř proti modernímu světu* z roku 1934. Kniha do značné míry byla jen radikalizovanou a zpolitizovanou verzí důležitého textu *Krise moderního světa* z roku 1927 od Reného Guénona, zakladatele integrálního tradicionalismu. V kapitole nazvané „Doktrína čtyř věků“ Evola píše:

„Moderní člověk až donedávna vnímal a oslavoval smysl jemu známých dějin jako ztělesnění pokroku a evoluce. Pravda, již viděl tradiční člověk, je zcela opačná. Ve všech starodávných učeních o tradičním lidstvu lze v různých podobách najít myšlenku regrese nebo pádu: z původně vyšších stavů bytí upadají tyto bytosti do stavu stále více podmíněného lidskými, smrtelnými a nahodilými prvky. Tento involuční proces údajně započal už ve velmi vzdálené minulosti; nejlépe termín charakterizuje Ragnarök severských Edd, ‚soumrak bohů‘ ... Dle Tradice skutečný vychází smysl dějin i zrod toho, co nazývám ‚moderním světem‘, z procesu postupné dekadence táhnoucí se po čtyři cykly nebo ‚generace‘.“ 8]

V pozdější knize *„Lidé a trosky“* (1953) definoval Evola konzervativní revoluci jako „návrat k výchozímu bodu“, „ke zdroji“. Samozřejmě, abychom uskutečnili takovou velkolepou historickou vzpouru, tak se musíme spolehnout na prostředky našeho moderního světa. Což mimochodem pomohlo vytvořit i nejkratší definici fašismu z knihy *Jitro kouzelníků* Louise Pauwelse a Jacquese Bergiera (1960): „René Guénon a tankové divize“. Thomas Mann už v roce 1921 považoval konzervativní revoluci ve své „ruské antologii“ za politickou projekci nietzscheanismu chápanou jako syntézu „konzervativismu“ a „revoluce“, „svobody“ a

„lidských vazeb“, „víry“ i „osvícení“, „Boha“ i „světa“ a srovnával ji s mesianistickou ruskou myšlenkou sjednocení dvou zcela odlišných jevů, spojenými „náboženskou povahou, náboženskou v novém vitálním slova smyslu, jež před sebou má skvělou budoucnost“.

Druhý charakteristický rys black metalu a konzervativní revoluce spočívá ve skutečnosti, že obě hnutí nejsou pouze anti- a kontra- ale jsou také meta-jevy; odmítají totiž příliš úzce vymezené žánry a politické identity ve prospěch dosažení vyšších cílů. Konzervativní revoluce je vždy chápána jako metapolitické hnutí a slovy Ernsta Jüngerera se jedná o „revoluci absolutní“. Absolutní revoluce ničí tradici jako formu, ale zároveň uskutečňuje její smysl. Jedná se o takzvaný „metahistorický“ a „dynamický“ přístup k Tradici psané s velkým T, s kterým přišel Julius Evola coby schopností obětovat formu ve prospěch zásad. Další podobnost mezi black metalem a konzervativní revolucí vidím v tom, že oba ideální typy jsou vykresleny jako zvláštní a snadno rozpoznatelný „styl“, tedy jako v posledku estetický fenomén.

Sloučení estetických a politických prvků v konzervativně-revolučním hnutí – s nelibostí vnímané velkou částí levice, žijící v permanentním strachu z „iracionálního“, zejména Walterem Benjaminem – jistě nebylo podniknuto jen pro dekorativní účely. Právě estetika však měla být vhodným magickým klíčem pro „znovu okouzlení“ světa a opětovnou reintegraci autonomních kategorií politiky, vědy, náboženství, etiky a také estetiky, které nahradily dřívější hierarchicky uspořádané středověké universum podřízené jednomu transcendentálnímu principu. Konzervativní revolucionáři však většinou nehovořili o Bohu, ale o bozích; obecně uznávaná metafora označující re-mytologizaci světa dostala jméno „návrat bohů“ nebo „návrat posvátna“. Obzvláště pak tento proces vyhlíželi Nietzsche, Heidegger a Jünger.

„Pouhé“ čekání na resakralizaci světa však není pravidlem a dochází k němu jen v současné fázi metafyzického přehodnocení všech hodnot. Dotyčné fázi předcházelo aktivně-nihilistické období titánské nadvlády – panování Prométhea. Prométheus symbolizuje živelnou sílu technologie. Dle Ernsta Jüngerera v jeho eseji *O bolesti* (1934) žijeme v době, kdy nové výzvy pádají nezadržitelně kupředu, avšak nové hodnoty ještě nevidíme:

„Dospíváme tedy k závěru, že se nacházíme v poslední a opravdu pozoruhodné fázi nihilismu, charakterizované šířením nových společenských řádů s odpovídajícími hodnotami, jež dosud nejsou jasně viditelné.“ 9]

Znamená to, že Nadčlověk, „als Sieger über Gott und das Nichts“, vítěz nad Bohem (zničeným starým řádem) i Nicotou, která jej nahradila, vstupuje do poslední fáze boje se samotnou Nicotou. Jünger i Evola v této fázi přišli s konceptem *apolitei*, tedy **pravického anarchismu** odlišeného člověka, jenž odmítá moderní svět, nikoliv však z nihilistických důvodů, ale protože nesplňuje ideál nového posvátného řádu. Tato etapa je samozřejmě jen dočasná: Evolův pravický anarchista i Jüngerův Anarcha jsou vždy připraveni chopit se příležitosti k vybudování nové Říše.

Strukturální podobnosti mezi black metalem a konzervativní revolucí jsou zřejmé. Armin Mohler publikoval monografii *Konzervativní revoluce v Německu: 1918-1932* (1950), jež založila tradici akademického výzkumu konzervativně-revolučního hnutí a vyzvedla v hnutí pět hlavních směrů, z nichž se nejvýznačnějšími staly tři: mladí konzervativci (Moeller van der Bruck, Edgar Jung, Oswald Spengler), národní revolucionáři (Ernst Jünger, Ernst Niekisch, Hans Freyer) a *völkisch* hnutí, jež mělo největší vliv na národní socialismus (slavná doktrína „půdy a krve“). Mladí konzervativci rozvíjeli především organické imperialistické politické modely; národní revolucionáři byli zadobře s destruktivními silami industriální civilizace a *völkisch* hnutí připomínalo současnou Pagan Front.

Alex Kurtagić ve svém **důsledném rozboru** konzervativně revolučních reminiscencí v black metalovém hnutí opodstatněně kladl důraz především na *völkisch* ideje. 10] Zároveň bych dodala, že dle mého soudu nebylo nejreprezentativnějším vzorkem konzervativní revoluce *völkisch*, ale národně revoluční hnutí. Jeho příslušníci, zvláště Ernst Jünger, se dopodrobna zabývali hlavním metafyzickým smyslem konzervativní revoluce, tedy jednotou svobody a povinnosti, jak ji předpokládá koncept německého voluntarismu. Tento metafyzický postoj odpovídá gnostickému antikosmickému trendu v black metalovém hnutí. Antikosmický gnosticismus je pozoruhodný svým přísným dualismem božské vůle jednotlivce a všeho ostatního („Smrt proti smrti“) a nehledá posvátno v mezích tohoto světa. Dobře známý popis národně socialistické metafyziky od Hendrika Möbuse z německé NSBM skupiny Absurd („nejdokonalejší syntéza luciferské vůle k moci a novopohanských principů a symbolismu“) je v tomto kontextu také relevantní, i když Hendrikovi je bližší spíše hnutí Pagan Front. Mimochodem, jeho rozhovor pro „Velesovu Slobodu“ 11] vnímám jako nejzajímavější a nejprofesionálnější diskusi o klasických revolučně konzervativních tématech s black metalovým hudebníkem, jakou jsem kdy četla.

Závěrem bych ráda citovala slova Erika Danielssona z Watain o revoluční podstatě pravého umění a nutnosti zacházet při zkoumání obzorů žánru „hlouběji a hlouběji“:

„Pokud chcete udělat něco opravdu průkopnického v něčem tak zlověstném jako black metal – pokud chcete korespondovat s temnými energiemi mimo tento svět, nestačí se o black metal jen zajímat. Vášně pro hudební žánr není dost k tomu změnit chod dějin hudby ani světa. Není mi proto divné, že neexistuje víc kapel, jako jsme my, protože takoví jedinci jsou velmi vzácní. Pokud uvnitř sebe máš tak ohromný zdroj energie, skončíš buď ve vězení, vystoupáš na vysoká místa v politice nebo děláš, to co my.“ 12]

Těžko s ním nesouhlasit a přehlížet analogie s tužbami nejoddanějších a nejbystřejších představitelů konzervativně-revolučního hnutí. Koneckonců i Mohlerův akademický výzkum nebyl nic jiného než způsob, jak shromáždit v poválečné Evropě pod alternativním názvem novou extrémní frontu poté, co byl zdiskreditován národně socialistický projekt i jakékoliv jiné antisystémové hnutí, kam ve své nejčistější podobě patří i black metal. Bude tedy překvapením, až jednoho dne zástupci těchto metahistorických a kontrakulturních proudů

spojí své síly jako „účastníci vysoké hry?“ 13]

Poznámky:

- 1] Ajna Offensive, Interview s Deathspell Omega.
- 2] Interview s Lutomysl na Orthodox Black Metal.
- 3] Kevin Coogan, „How Black is Black Metal?“ v *Nachrichten Heute*.
- 4] Benjamin Noys, „Remain True to the Earth!“ Remarks on the Politics of Black Metal in *Hideous Gnosis: Black Metal Theory Symposium I*; editoval Nicola Masciandro (Charleston: CreateSpace, 2010), s. 105-128.
- 5] Nathan T. Birk, Interview s La Sale Famine z Peste Noire, Zero Tolerance.
- 6] Tamtéž.
- 7] Friedrich Nietzsche, *The Will to Power*. Přel. Walter Kaufmann and R. J. Hollingdale. Ed. W. Kaufmann (New York: Vintage Books, 1967), s. 3.
- 8] Julius Evola, *Revolt Against the Modern World: Politics, Religion, and Social Order of the Kali Yuga*. Transl. Guido Stucco (Rochester, Vermont: Inner Traditions International, 1995), s. 177.
- 9] Ernst Jünger, *On Pain* (New York: Telos Press Publishing, 2008), s. 46.
- 10] Alex Kurtagic, 'Black Metal: Conservative Revolution in Modern Popular Culture', *The Occidental Quarterly Online*, dostupné online <https://deliandiver.org/2016/08/black-metal-konzervativni-revoluce-v-moderni-popularni-kultu-re.html>
- 11] Hendrik M. (Absurd) v Gespräch mit der Redaktion von „Velesova Sloboda“.
- 12] Darren Cowan, Interview s Erikem Danielssonem z Watain na Blistering.com
- 13] Tamtéž.

Přeložil E. X.

Esej O. Semenjakové *When the gods hear the call: the conservative-revolutionary potential of Black Metal Art* původně vyšla jako součást knihy *Black Metal: European roots & musical extremities*. — London: Black Front Press, 2012, s. 19-35. Text byl převzat ze stránek Politosophia.org.